

Irina Mavrodin

„ZICEM NOI CĂ E DIMINEAȚĂ, DA-I NOAPTE, NOAPTE...”

14 decembrie, ora 10

Am primit un telefon de la Miorel. Plângea în hohote. A făcut ordine prin sertare și a dat de notițele pe care și le lua ea după diferite cărți etc. cu privire la efectele citostaticelor. Îmi citește o listă teribilă de suferințe sus-citate de acest tratament, pe care l-a făcut și Irinuca. Miorel plânge la gândul suferințelor Irinucăi, mai mari poate decât ni le-a arătat, ascunse în parte, cu mult curaj, de ea, ca să ne cruțe. De exemplu, noaptea, deși suferea mult, mai mult decât ziua, nu voia să o trezească din somn pe Miorel și să o cheme la ea. „A fost atât de curajoasă!” repeta Miorel, plângând fără întrerupere. Singurul mod în care o pot alina este acela de a-i spune un lucru în care cred cu tărie: un suflet ca acela al Irinucăi a ajuns pe un tărâm al bucuriei extazice, trecând marele prag dintre relativ și absolut, ajungând în absolutul către care a aspirat întotdeauna.

duminica, 17 decembrie, 2007

Vorbesc cu Miorel la telefon. Diseară, după ce mă întâlnesc cu Nina G., la ea acasă, voi trece cu taxiul pe la Miorel, să o iau la mine. Îi spun să pregătească lucrurile pe care vrea să le aducă (lucrări de-ale Irinucăi, acte, fotografii, câteva haine pe care vrem să le dăm de pomană, anaforă). Plânge, plânge, plânge. Făcând ordine în dulapul Irinucăi, a dat de o pijama pe care a purtat-o ea în ultimele zile, ușor pătată de sânge la piept.

luni, 18 decembrie, 2007

M-am sculat în dimineata asta cuprinsă de spaima că voi uita intonația cu neputință de descris, *melodiosă* (fiindcă Irina era o ființă a muzicii și a melodiei, o ființă melodiosă, de aceea și cred că putea să vorbească engleza, olandeza și franceza cu accentul unui nativ), dar totodată fisurată de durere, cu care Irina striga în ultimele ei ore de viață, pe un pat dintr-o rezervă a spitalului Fundeni: „mami”, „tati”, „măicuța mea”, „tăicuțul meu”, „tăicuțul mami”, „vă iubesc” (aceste două cuvinte, pe care ea nu le rostise niciodată, căci nu credea, probabil, că iubirea dintre copii și părinți trebuie declarată explicit prin cuvinte, erau acum spuse de ea rar silabisite parcă, rar și tare, silabisite și repetate, intonate în același registru al durerii melodioase), „unde-i tati?”, „să vină tati”, „de ce tati nu mă protejează?” (spunea asta pe la trei noaptea, Bebe stătuse cu noi până târziu în ajun și urma să revină devreme, noi nu ne gândeam ca ea își trăiește ultimele ceasuri, dimpotrivă, eu una mai speram că se va vindeca, de aceea nici nu l-am chemat în toiul nopții pe cumnatul meu).

Și ce mai spunea Irina. Mai spunea, dar nu atunci, ci în zilele, în săptămânile premergătoare: „Mi-e frică !”, „O să mă vindec oare?”, „Vreau să trăiesc”, „O să mai alerg eu oare, cu rucsăcelul pe umăr, la școală?”, „Vreau să

mă duc la Stony Brook și să mă internez în campusul Universității”, „Și ce, dac-o să mor”, „Ce bine e să fii tânăr și sănătos”, „Ce bine-ar fi să mă pot plimba prin București”, „Gata, gata”, „E prea mult”.

Aceste două ultime spuse au rămas pentru noi de nedescifrat, și intră în categoria altor câteva spuse misterioase, cu mare încărcătură existențială, ca acele câteva cuvinte rostite de ea la doi ani: „Nu se poate să chemi tu Bau-Bau. Dacă vine, vine, dacă nu vine, nu vine”; sau (când ne sculam noaptea, în zori, în timpul iernii): „Zicem noi că e dimineată, da-i noapte, noapte...”; sau (când urma să ne ducem într-o vizită – obligatoriu convențională, în timpul căreia se rosteau avalanșe de clișee): „Doamna Lilescu, nu știu ce...” (cuvintele acestea, rostite de un copil atât de mic care sesizase diferența dintre clișeu și autentic, îmi amintesc mereu de o experiență similară a copilului Nathalie Sarraute, care se întreba, de fiecare dată când părinții ei se duceau într-o vizită sau primeau o vizită: „De ce trișează oare cu toți?” – senzație, sentiment, idee pe care și-a construit întreaga operă).

